

— каза старецътъ на вълка, що стоше най-близо до него. — Вразуми и другитѣ. Но ако умирашъ отъ гладъ — нѣ, вземи и яжъ.

И старецътъ си подаде мършавата ржка.

Вълкътъ понече да близне ржката, но отскочи и изръмжа кротко.

Мечката пакъ вдигна глава и наостри уши.

*

Нѣкжде по пѣтя зазвънѣха звънци на коне. Вълцитѣ скочиха. И хукнаха единъ следъ другъ нататъкъ. Изгубиха се въ долината. Отъ тамъ се подаде кола съ бързи коне. Въ колата свирѣше гайда. Вълцитѣ затичаха следъ колата. Нѣкой отъ колата хвърляше къмъ вълцитѣ запалени ржкойки сѣно. Двама мжже бѣха насочили къмъ вълцитѣ пушкитѣ си. Отъ колата хвърлиха нѣщо. Вълцитѣ се спуснаха да ядатъ. Пушкитѣ задимѣха. Чуха се гърмежи: памъ, памъ!

Колата отмина. Вълцитѣ пакъ се качиха на снѣжната могила отсреща. Дигнаха муцуни къмъ пѣтя и завиха жално.

*

А дѣдо Маринчо пристигаше вече въ село Гждулката му хълцукаше отъ радостъ: гигу-гигу, гигу-гигу! Мечката пристѣпваше следъ него и слушаше добрия му гласъ:

— Хайде, мецо, умнице,
Хайде въ кжщи, друмнице!
Вижъ — невѣстата ни кани...
Сухи круши съ торбата
Ще ти даватъ пакъ децата
И крй тебе пакъ ще спятъ
Както миналия пѣтъ
Съ коледнитѣ армагани.

Гигу-гигу, гигу-гигу — свирѣше гждулката срѣдъ дѣдо Маринчовия дворъ. Децата наизлѣзоха боси на пруста и нададоха радостни викове.

Ботьо Савовъ